

[Jørgen Jensen]

dækning, og så skulle man ikke have den udbetaling, som nu er 60 øre pr. portion, nej, så var man oppe på 1 kr. eller 1,10 kr. pr. portion. Men havde det så blot været sådan, at man havde begrænset det og sagt: det kan I ikke få; men sådan var det jo ikke. Det, man gjorde, var jo nemlig, at man greb ind i tidligere overenskomstgrundlag og fratog lønmodtagerne en dyrtidsportion.

Vi har tidligere sagt, at det indgreb, som en socialdemokratisk regering her gennemførte, egentlig var værre end det, som Hartlingregeringen gennemførte. Jeg erindrer en løbeseddel, som socialdemokratiet uddelte under Hartlingregeringen, og hvor de sagde: denne regering vil en helhedsløsning. Det vil vi også, men vi vil ikke en helhedsløsning, der betyder, at man griber ind i dyrtidsreguleringen. Men det var det, socialdemokratiet gjorde langt værre end det, Hartlingregeringen havde bebudet. Hartlingregeringen bebudede, at den ville suspendere dyrtidsreguleringen, men det, man gjorde her, var jo værre, for ikke alene greb man ind og sagde, at de forfaldne dyrtidsportioner ikke måtte udbetales, men man gennemførte samtidig en tvangsopsparing med indbetaling til ATP og forringede altså yderligere arbejdernes stilling.

Derfor er forudsætningen for frie overenskomstforhandlinger, som skal begynde i løbet af nogle måneder, udbetaling af de tilgodehavender, lønmodtagerne har, og en forhøjelse af timelønningerne med det, som er forfaldet i dyrtidsportioner indtil nu. Det er den første forudsætning for overhovedet at kunne tale om, at der kan føres frie overenskomstforhandlinger. Hvis ikke man gør det, er alt det andet bluff, og så er det rigtigt, som det er blevet sagt, at det ikke er vælgerne, der er noget i vejen med, men lovgiverne, der nemlig lyver groft over for vælgerne, når de på den ene side siger, de ønsker frie overenskomstforhandlinger, men på den anden side griber ind.

Den socialdemokratiske ordfører sagde, at der ikke er ændret i grundlaget for dette indgreb, og at det derfor vil være urimeligt at tro, at man her og nu kan få det ophævet. Hvad var det så, man lovede? Det var en begrænsning i omkostningerne og i valutaforbruget. Ja men har dette indgreb virket sådan? Det har det ikke. Hvad er kendsgerningerne, hvis vi skal tale om omkostninger-

ne? Hvad er det, der er årsagen til de omkostninger, som man påstår forhindrer os i at eksportere mere? Det er i meget højere grad renten, som også er blevet fremdraget af formanden for LO, Thomas Nielsen. Det er i langt højere grad her, man skulle sætte ind. Men har der været vilje i regeringen til at gribe ind over for den omkostningsfordyrelse, som ligger her? Nej, det har der ikke været. Der har ganske vist været talt lidt af som nævnt hr. Thomas Nielsen og af den socialdemokratiske ordfører på andre tidspunkter om, at man skulle interessere sig for renten.

Men forudsætningen for at få renten ned er for det første, at der er vilje til at gribe ind over for den belåning, der sker i værdistigningen på jord og fast ejendom; alene det ville betyde en sænkning af renten på 4-5 pct. Det er også et spørgsmål om rentemarginalen: det er en kendsgerning, at i en periode, hvor man har begrænset lønarbejdernes indtægter, har de 24 største banker i Danmark alene haft et overskud på 13 mia kr. i 1976-1977. Det er også resultater af det indgreb. Hvis ikke man har vilje til at ændre dette, har man derfor heller ikke ærlig vilje til at gribe ind over for omkostningerne.

Grundlaget var også de løfter, som blev givet, da man greb ind i dyrtidsreguleringen, og at man ville sikre en større beskæftigelse. Ja men hvordan er situationen blevet? Arbejdsledeshedstallet er steget, siden vi fik det indgreb: vi har over 200.000 arbejdsløse. Da vi i går behandlede de to lovforslag om de langtidsledige og om efterløn, sagde regeringen jo direkte, at man ikke kunne forvente et fald i arbejdsledesheden. Det havde altså ikke virket og vil heller ikke virke i de kommende måneder eller år.

Derfor er der al mulig grund til at gribe ind her og nu. Arbejdsledesheden er steget, virksomhedernes overskud er steget, og arbejderne har fået en faldende realløn. Derfor må vi sige, at det eneste rigtige var, at man erkendte, det var en fejlagtig politik, man førte, da man begrænsede den brede befolknings forbrug. Forudsætningen for at få mere beskæftigelse er det modsatte, nemlig at man øger forbrugsmulighederne og giver industrien mulighed for at komme mere i gang. Hvis ikke man vil det, er det en holdningsløs politik, man fører.

Vi støtter forespørgernes dagsordensforslag, men vi er af den opfattelse, at det nok